

Řekni mi pohádku

TRPASLÍČI

Řekni mi pohádku

O trpaslících

Copyright

Autor: Petr Scheuer, 2014

Vydal: Martin Kolářek - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-87976-50-0 (ePub)

978-80-87976-51-7 (mobi)

978-80-87976-52-4 (pdf)

Usínáte při čtení pohádek dřív než vaše děti?

Tak jim nečtěte a zkuste vyprávět.
Vymýšlejte si. Při tom neusnete.

A není to tak těžké, jak se zdá.
Jen nečekejte, že to bude vyprávění
jako z pera Karla Jaromíra Erbena.
Byli byste zklamání.

Vaše děti ale ne. Ty nic takového nečekají.
Vaše děti chtějí, aby to bylo zajímavé – a hlavně,
aby to bylo tak trošku o nich.

Prostě se nebojte a řekněte jim o nich něco pohádkového.
Třeba, že se jim jejich neuklizené hračky pomstí
a budou je v noci tahat za uši.
Třeba.
Zkuste to.

Dělejte to jako dítě, když maluje obrázek.
Nepřemýšlí, nepochybuje a prostě ho namaluje.
Že není dokonalý?

Ano.

No a?!

Nemusí být dokonalý – protože je krásný.

Tahle knížka je vám malou inspirací.
Vaše vyprávění bude možná o trochu lepší,
může být i mnohem lepší,
a nebo bude maličko horší.

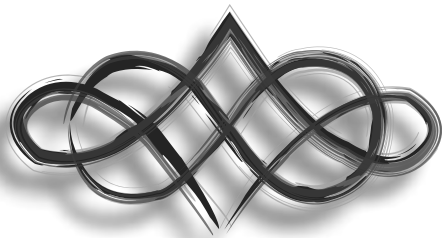
No a?

To je jedno.

Rozhodně bude dobré – a pro vaše děti bude tím úplně
nejlepším.

Obsah

- Kdo se bojí, nesmí do lesa** 6
První díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nejprve tedy seznámení s trpaslíky a s počátkem jejich prvního výletu.
- Jak si kdo ustele, tak si i lehne** 16
Druhý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Teď se trpaslíci v lidském světě spolu opět sejdou, ale nejen spolu.
- Jednou jsi dole, jednou nahoře** 28
Třetí díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Teď se trpaslíci seznámí s dalším člověkem, který by jim mohl pomoci.
- Bez domova jsi doma všude** 37
Čtvrtý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nyní o tom, jak se vracejí zpátky do lesa.
- V nouzi poznáš přítele** 48
Pátý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Tentokrát o pouti lesem a o tom, proč se nakonec zase vrátili zpátky k lidem.
- S úsměvem jde všechno líp** 58
Šestý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Dnes o seznámení skřítků s Rádlinou maminkou.
- Nechval den před večerem** 68
Sedmý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nyní o tom, jak skřítků přibýlo a měli to pak těžší.
- Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe** 78
Osmý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. A teď se dozvíme, jak to přece jen vyřeší, i když to bylo těžší.
- Trpělivost přináší růže** 88
Devátý, předposlední díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Dozvíme se, na čem se dohodli a jestli byli spokojeni.
- Konec dobrý, všechno dobré** 100
Desátý a poslední díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidí, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Tady zjistíme, jak se to stalo, že byli nakonec všichni spokojeni.

Kdo se bojí, nesmí do lesa

První díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidmi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Nejprve tedy seznámení s trpaslíky a s počátkem jejich prvního výletu.

„Ale to nestačí, tati, když si pak dáte pusu,“ napomínaly děti tatínka, když je vedl nahoru, do jejich dvojpostele. „Radši se vůbec nehádejte.“

„My se nehádáme,“ vysvětloval, že pokud na sebe s maminkou někdy mluví hlasitěji, není to nic hrozného. „My si vyměňujeme názory.“

„Tak si je nevyměňujte,“ namítal starší hoch. „Nechte si každé ty svoje.“

„Ale my chceme mít s maminkou všechno dohromady,“ usmál se tatínek.

„Názory taky? A co to je?“ zajímala se holčička, mladší o pár let, která se do školy teprve těšila.

„Tak jakou dneska pohádku?“ odvedl tatínek řeč, aby nemusel vysvětlovat, co jsou názory. „O strašném strašidle s oslizlou oslí hlavou?“

„Jo!“ vykřikl chlapec a skočil do postele.

„Ne,“ zavrtěla hlavou malá sestra. A vlezla pod svou příkrývku.

„Tak o mravenečkovi, jak zachránil vrabečka?“

„Né,“ zašklebil se kluk.

„Jo!“ rozzářila se holčička.

„Já nechci žádný mravenečky ani vrabečky,“ prohlásil kluk otráveně.

„Já nechci žádný strašidla!“ opáčilo děvče bojovně.

„Strašidlo! Tati, prosím!“ snažil se chlapec.

„Strašidla jsou hnusný,“ odmítala holčička.

„Mravenci jsou hnusný,“ vzpíral se kluk.

„Ty seš hnusnej,“ nedala se holčička.

„A ty seš mimino,“ odvětil kluk. „Míí-míí-nóóó,“ zpíval provokativně.

„Nehádejte se, prosím,“ ozval se taťka lítostivě, podobně, jako předtím mluvily děti. V mžiku bylo ticho a děti si ho zkoumavě prohlížely, jestli je vážně tak smutný.

„Tak kterou?“ usmál se tatínek. Viděly, že se netrápí, ale zůstaly už raději zticha a nechaly rozhodnutí na něm. A tatínek začal vyprávět:

•

Na podzim létá ze stromů listí a po obloze draci. A vítr sviští křajem, kdeco ofoukne a na všechny se chechtá: *Chachá, zkuste se mnou hrát na honěnou! Uteču vám, a ještě vám odnesu čepici, nafouknu kabáty, nadzvednu sukně a vysměju se vám. Chachá!*

Slyšíte to taky? Ozval se ustrašený hlas.

To je jenom vítr, odvětil přísně jiný hlas. A další, plačtivý, dodal: *No právě! Vítr studí.*

Tak ho nechte pištět a pojďte něco vymyslet, řekl čtvrtý hlas, zvukový a silný.

Když já se bo-bojím, zašeptal slabý koktavý hlásek.

Já už jsem to vymyslel, zaduněl rozhodný hlas. *Půjdeme odsud pryč!*

Ale kam? Přidal ustrašený hlásek.

Odkud se to ozývalo? Ze staré, polorozpadlé chalupy, stojící na mýtině uprostřed hlubokého lesa. Tak hlubokého, že i kdybyste vylezli na nejvyšší strom, konce byste nedohlédli. Chatrné stavení hrozilo co chvíli spadnout, okenice se viklaly, skel víc rozbitých než celých - a blížila se zima. Tuhá zima.

Půjdeme odsud pryč, opakoval rozhodný hlas.

Ale co-co když někde za-zahyneme? Namítal jiný. A další se přidávaly. Jedny chtěly odejít, jiné spíš zůstat. Ne proto, že se jim v chalupě líbilo, ale proto, že se bály, aby to jinde nebylo ještě horší.

A komu že ty hlasy patřily? V chatrči byste je nepoznali, tam byla tma. Pak se ale rozletěly dveře, poslední rozviklaný pant se ulomil, dveře bouchly na zem a nad nimi stál... Trpaslík. Maličký skřítek v nazelenalém oblečku přes celé tělo a špičatou, fialovou čepičkou na hlavě.

Jdeme, už čekáme dost dlouho! Křikl rozhodně. A šel. Do lesa.

Počkej ještě chvíličku, ozval se plačtivý hlásek a z otvoru po dveřích vylezl druhý mužík. Měl také stejně nazelenalý oděv, protáhlý obličej a čepičku žlutou. Také špičatou, ale ne tak parádně. Opřel se o rozpraskanou zeď a naříkal: *Ach jo, ještě jsme se přece nedomluvili...*

Na to z boudy vyběhl další skřet. Ve stejné kombinéze, která se lišila pouze límcem. Tenhle měl kolem krku vpředu tři bílé čtverečky, dlouhé vlasy, široké tváře a modrou, ostře špičatou čepičku. *Domluvíme se cestou, jdeme,* volal, pospíchaje za prvním. A neměl boty! Všichni tam běhali bosí. V lese, bez bot, jakoby nic.

Když já nevím, naříkal mrňousek u dveří, ten se žlutou čapkou, co se jmenoval Plačka. *Radši nikam nechodte...*

Čtvrtý mužík, co z malé barabizny vylezl, měl vlasy jako hřebíky, kulatý obličej, kombinézu pod krkem do špičky a čapku narezle rudou - také hezky špičatou.

Rachto, počkejte, domluvíme se, brzdil ho Plačka.

Ale už se domlouváme strašně dlouho, zastavil se Rachta. *Na co chceš čekat? Vy se bojíte jít do lesa - a my se bojíme, že tady zůstaneme už napořád. Napadne sníh a chalupa se nám zboří. Nebo ji odfoukne vítr. Radši pojďte,* přemlouval Plačku. Ten však udělal jen dva nejisté krůčky a zůstal stát. A vedle něj se v díře po dveřích krčil Mekta, se širokou hlavou, delšími vlasy, pod krkem bílý proužek a čepici špinavě strakatou do špičky, ale také jaksi měkce a plandavě. Poslední do dveří ustrašeně nahlédl Baba, s dlouhými vlasy, náprsenkou a zelenou čepicí, také s měkce plandavou špičkou.

Ti tři, co vyrazili do lesa, zůstali u prvních stromů ještě stát.

Tak jak to uděláme? Zeptal se zvučným hlasem Plichta. A pevná špička na jeho fialové čapce se ještě vyostřila.

Nestůjte tam a pojdte, zavolal přísný Rachta na ty tři, co se krčili u chaloupky. A špice jeho narezavělé čepičky se vztyčila také, jako by měla cosi propíchnout.

Já vám budu cestou zpívat Skááákáál pééés, přes ovééés! Hulákal Držka, který si předtím sundal svoji modrou čepici, aby se podrbal na hlavě. I takhle zmuchlaná však měla špici ostrou jako hřebík.

Když my se bo-bo-bojíme, koktal od chalupy Mekta. A vrcholek jeho strakaté čapky se skláněl dolů.

A kdo se bojí, nesmí do lesa, škytl plačtivě Plačka a sáhl si na hlavu, na její žlutou pokrývku, aby si potvrdil tušení, že i on má špici měkce zplihlou.

Čeho se bojíte? Nechápal Rachta.

My ne-ne-nevíme, krčil se Mekta.

Ale když tady zůstaneme, budeme už pořád jen poslouchat vítr a čekat, urovnal si Plichta čepici, takže mu na hlavě trčela jako fialová anténa, a založil ruce v bok. Tak co? Jdete?

Co myslíte, šli? Ano, šli. Neradi, bojácně se ploužili za trojicí vpředu, ale zpátky do napůl rozpadlé chalupy se nevrátili. Tři tedy kráčeli odvážně vpředu a tři bojácní se potáceli za nimi.

Jenom, abysme se neztratili, přemítal Baba.

Pospěšte, nakonec třeba najdeme konec lesa, vykřikl Držka.

Tenhle les nemá konec. Budeme tady do smrti už jenom bloudit, vrtěl Baba nešťastně hlavou.

Jo, a nebo nás sežere zlej vlk s medvědí hlavou, vzlykal Plačka. *Nebo medvěd s liščí hlavou. Nebo na nás bezhlavá liška pošle divoký mravence,* natahoval stále pisklavějším hláskem.

Nebojte se, halekal Rachta. *Budeme hledat a uvidíte, že uvidíme něco hezkýho.*

Za-zabloudíme, ozýval se škytavě Mekta. *Bu-bu-budeme chodit po-po-pořád do-dokola, až se nám za-za-zatočí hla-hlava.*

A spa-spadneme na zem. A u-u-umřeme. Jo. Protože já to cí-cí-cítím. Tady, v če-čepici, sáhl na svou strakatou čapku, na její umolousaně hadrovitý vrcholek.

Přestaňte už s tím naříkáním, napomínal je už po několikáté Plichta.

Ti tři vzadu šli jako mátohy. Opožďovali se a jen, když je zpředu kdosi napomenul, ať se necourají, pár kroků popoběhli a už opět hledali, odkud co spadne a poraní je to, odkud se něco přiřítí, odkud cosi zaútočí a kde na ně číhá neštěstí, aby je bez pozdravu popadlo a nepustilo. Jaké neštěstí? Kdo ví? Nějaké. Nějaké strašné. Tak strašné, že se ho báli, i když nebylo vidět ani slyšet. Tak strašně se ho báli, že se jim čepice na hlavách krčily jako zmuchlané kapesníky.

Já vylezu na strom a zkontroluju, kam jdeme, vymyslel Baba. Jenže hned první větvička se s ním utrhla a on se skulil na zem. Mohl jsem se zabít! Naříkal. A zůstal rozvalený na zemi, že už dál nejde. Plačka na nic nečekal a hned seděl vedle, že toho už má také dost. Ani Mektu nemuseli přemlouvát, přisedl sám.

Ha-ha-haálóóó, pojďte si pro nás, volal tichounce.

Ke skřítkům vpředu ovšem tohle špitání nemohlo dolehnout. Ti teprve za čas postřehli, že jsou sami. Chtěli počkat. Jenže ti tři bojácni pořád nešli. Rozhodli se jít bez nich. Jenže nedokázali svoje kamarády jen tak opustit. Tedy je volali. Hulákali ze všech sil – a měli silné, zvučné hlasy, které se donesly až k rozvaleným kamarádům. Neradi, ale vstali a šli dál. A pořád ustrašeně hledali nebezpečí, ohlíželi se nalevo, dozadu, dopředu, nahoru i doprava, jen pod nohy ne, tam nic strašného nečekali, takže co chvíli zakopávali a padali na zem. Svedli uklouznout i tam, kde nebylo kluzko, zakopnout tam, kde byla zem čistá, a zamotat se do roštít tam, kde vedla pěšina, takže dorazili celí odření, potlučení a poškrábaní.

Co se vám stalo? Polekal se Plichta, když je spatřil.

Co by? Nic, vyšlo z nich mrzutě. A všichni tři smekli čapky,

zmuchlali je v rukách a znovu se posadili na zem.

To se vám to vytahuje, když máte takový odvážný čepice, vzlykl Baba.

To-to bych byl ta-ta-taky hrdina, koktal Mekta.

Ale co my, chudáci? Naříkal Plačka a hodil svoji zelenou čapku na pařez před sebou. Hned za ní přiletěla žlutá čapka, stejně zvadlá a rozplizlá, a vzápětí přistála do třetice i ta strakatá.

Jaký odvážný čepice? Nerozuměl Plichta. Zdvihl ze země jednu z odhozených čepic, nasadil si ji místo své - a ona mu na hlavě ztuhla a špička se jí protáhla a zostrila. *Mně se líbí, já si ji nechám. Chceš moji?*

Ne, škytl Plačka. *Nech si ji. A klidně se nám můžeš smát.*

Nikdo se vám nesměje! Obořil se na něj Rachta.

Vši-všichni se ná-ná-nám smějou, smutnil Mekta. *Mo-mo-možná i stromy.*

Lžeš! Křikl Držka. A kdo lže, ten nemá lhát! To se nedělá! To je ošklivý!

Nehádejte se, prosím, ozval se Baba.

Tak vstávejte, prosím, čekal Plichta, že se zvednou.

My se zabydlíme tady, položil se Plačka na záda.

Ná-ná-nám se tu líbí, dodal Mekta.

My se bojíme, řekl Baba.

A tady se nebojíte, jo? Divil se Rachta.

Tady je klid, řekl Baba. *My nechceme někam do bažin, abysme se tam utopili.*

My si tady radši najdeme nějakou hezkou díru, vysvětloval Plačka.

A bu-bu-budeme se mít do-dobře, přikývl Mekta.

Ale bude vám tady smutno, připomněl jim Plichta. Oni však jen pokrčili rameny, že to nevadí, a tvářili se spokojeně. Rachta si je udiveně prohlížel, Plichta koukal nechápavě a Držka, ten se smál. *Tak nás doběhněte, až se vám tady nebude líbit,* řekl Plichta.

Budeme vám dělat šipky, abyste nezabloudili, dodal Rachta. A vyrazili. Bez nich.

Co-co, když nám bu-bu-bude o-o-opravdu smutno? Ozval se Mekta, když byli sami.

Možná jsme se měli hádat, špitl Plačka nesměle. Aby zůstali s náma. Nebo abysme zůstali doma, v chalupě.

Kdybysme se hádali, tak bysme se neměli rádi, řekl Baba.

Ale byli bysme spolu. Třeba, mračil se Plačka.

Po-po-počkáme na ně ta-tady, napadlo Mektu. A-a-až se vrátí, ta-tak je za-za-zachráníme, rozvalil se na zem a svoji měkkou čapku si smotal pod hlavu.

A pak budeme spolu, těšil se Plačka. Leželi na zádech, čepice rozměklé jako pára si zmuchlali pod hlavy a hleděli do větví, spokojeni, že tam nevidí nic nového, cizího, čeho by se museli bát.

Jeden les, celé moře stromů, šumících korunami jako opravdové moře. Moře s malým ostrůvkem, mýtinou, kde stojí opuštěná chatrč s rozbitými okny, vyvrácenými dveřmi a spoustou dalších vad. Bouda, kterou před mnoha lety trpaslíkům postavil dobrácký dřevorubec, aby nemuseli spávat v jeskyních a plesnivých dírách. Líbilo se jim tam a měli za ten dřevorubcův dárek rádi všechny lidi. Jenže teď z chatrče odešli.

Už neměli proč tam být.

Dřív, když lidé chodili do lesa, tak jim skřítkové, tihle malí trpaslíci, pomáhali. A nebo je škádlili, hráli si s nimi a občas je obdarovali drahým kamenem, úlomkem zlatého kovu nebo jinou vzácnou zbytečností. A z lidské radosti a smíchu brali sílu. Zvykli si na ně. Jenže lidé přestali do lesa chodit. Zprvu se neobjevili pár týdnů. Později žádný nepřišel po několik měsíců, až tam nakonec byli sami celé dlouhé roky. *Proč sem nechodí? Divili se. Nemají nás rádi?*

Nenapadlo je, že lidé zlenivěli a les pro ně už není kouzelný, ale studený, drsný a nebezpečný. Těch kroků, co by museli udělat. Pěšky! A brouci tam lezou! Ti krásní broučci, jaké znali trpaslíci, pro ně byli otravné, štípavé a dotěrné potvory.

Lidé jim chyběli. Zvykli si na jejich smích, na jejich řeč a na jejich radost z lesklých kamínků, kterou už tak dávno nepoznali. Bylo to pryč. Lidé si pro krásné věci posílali do lesa auta, bagry a traktory, chýše chátrala a oni si připadali zbyteční, neměli chuť ani sílu domek opravovat. *Proč, když nás nikdo nemá rád?*

Nakonec tedy odešli hledat nové místo. Někde, kam lidé chodí, kde to neznají - a kde je to okouzlí. Jenže v hledání pokračovali jen tři odvážní, kteří šli a šli a šli, až dospěli...

Podívejte, támhle, co to je? Ukazoval Rachta dopředu, kde mezi stromy cosi prosvítalo.

Byl to konec lesa, ze nímž se otevíral svět, jaký neznali. Svět, ve kterém dohlédnou do dálky a ne jen k temné hradbě stromů. Svět, ve kterém září jasné světlo a ne jen tlumené šero, prodírající se skrz větve. Došli k posledním stromům a před nimi se rozprostřel široký kraj prosvětlený jasně modrou oblohou, ze které přes koruny stromů vídali vždy jen malý kousek.

Co to je? Šeptali tiše. Jejich odvaha i rozhodnost byly pryč, když hleděli do údolí, na vesnici a na vlak, který tudy zrovna projížděl, na třpytící se rybník a silnice, rozbíhající se k obzoru, na šedožlutý lán po sklizeném obilí. Tolik různých věcí, co nikdy předtím nespatri. Strnuli s pusami dokořán a jejich čapky dál seděly pevně na jejich hlavách, ovšem špice, špice pojednou netrčely ostře do výšky. Ani jediná.

Já to nechápu, zíral Držka zmateně. Hned se však narovnal a oči se mu rozzářily: Já nechápu, proč jsme byli zalezlí v tom lese, když tady to vypadá tak .. tak .. tak jinak.

Tak zajímavě, přidal Plichta.

Kde? Co? Prozkoumával Rachta okolí.

No všechno, vždyť se dívej, ukazoval Držka do údolí. To je .. to není .. to vypadá prostě neuvěřitelně, kroutil hlavou. Já se zabydlím támhle, natáhl ruku směrem k věži kostela, na jejímž úplném vršku se zlatě leskl kříž.

Ty tam chceš jít? Vyděsil se Rachta. *Vždyť to vypadá strašidelně!* *Sám vypadáš strašidelně, ušklíbl se Držka.*

Budeš tam sám, pronesl Rachta varovně. Sám, jako stará opuštěná Držka.

Podívej se na sebe, ty zrzavý strašidlo, opáčil Držka bojovně.

Nehádejte se, uklidňoval je Plichta.

Já se nehádám. Já jdu do světa, řekl Držka. A šel. Čepička se mu

trošku schlíple ohýbala ke straně, ale kráčel hrdě a odhodlaně. A na kraji lesa zbyli jen dva trpaslíci.

Co tady budeme dělat? Sami dva? Kroutil hlavou Plichta.

Já jdu támhle do toho houkadla, ukázal Rachta na vlak, troubící před přejezdem. *Slyšíš, jak je ho slyšet?! Až sem! To je nááádhe- rááá,* řval jako lev, jako by s vlakem chtěl soupeřit. Bez váhání se k němu nadšeně rozběhl a vrcholek jeho čapky se houpal a rytmicky poskakoval.

Ale .. nemám jít s tebou? hlesl Plichta.

Ten cizí svět tam dole se líbil i jemu. Byl mu však cizí a on se ostýchal do něj vkročit – sám! Držka už byl daleko, Rachta se rychle vzdaloval a on stál osaměle na kraji lesa a váhal, jestli neměli raději zůstat v lese, jestli .. a vtom najednou spatřil na kopci vlevo dřevěnou stavbu. Malá rozhledna, jeho však ohromila a uchvátila. Zapomněl na všechno, neohlížel se ani k lesu, ani za svými kamarády, a vyrazil tam. Jeho čepička se komíhala kousek nad trávou a podobně se vlnily čapky jeho malých kamarádů, vzdalujících se od lesa kamsi mezi lidi. Mezi lidi, kteří znají jen sádrové trpaslíky na zahrádkách. Mezi lidi, kteří na skutečné, živé skřítky už dávno nevěří. K lidem, mezi které teď tři takoví opravdoví, malí skřítkové kráčeli. Každý sám, každý jen za svým dobrodružstvím.

“““
„To je divnej konec,“ kroutil chlapec hlavou „Ty to dopovíš zítra?“
„Ne,“ řekl tatínek. „To už je konec.“
„To je škoda,“ povzdechl si kluk. „Ten Držka byl dobrej,“ zasvítily mu oči. „Jak jim chtěl na cestu zpívat Skákal péeés!“ notoval vesele.
„To byla sranda,“ přitakala holčička. „Co tam ale dělali, u těch lidí?“ zamyslela se. „A co ti v lese, co tam zůstali? Neumřeli tam?“ vyzvídala opatrně.
„Ne,“ zasmál se tatínek. „Ti si tam vyhrabali díru a chodí spát do ní. A sedávají kolem a dávají pozor, aby se jim nestalo něco ošklivého.“
„A čekají, jestli tam někdo přijde, nějaký člověk,“ napadlo chlapce.
„Aby mu něco dali, vid’,“ přikývla holčička.
„Aby se zeptali, jestli někde nepotkal jejich kamarády,“ domýšlel hoch. A holčička se obrátila na tatínka, jestli se ještě někdy sejdou. Spolu. Všichni.

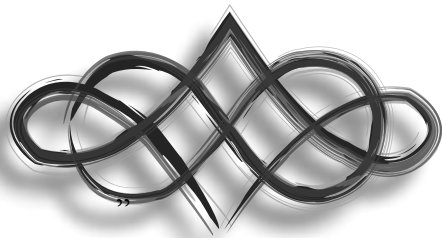

„Určitě,“ přikývl tatínek. A když je tak poslouchal, pojednou si vůbec nebyl jistý, jestli mělo jeho vyprávění skončit takhle.

„Tak že bysme zítra zkusili zjistit, co se jim tam zajímavýho přihodilo?“ nabídl.

„Jo!“ vykřikly obě děti najednou. Ale když chtěly vyzvídat nové podrobnosti, vstal a řekl, že až zítra. „Ted' zavřít očička, ať se vám něco krásnýho zdá. Dobrou,“ řekl tiše. A odešel, zatímco ti dva zavřeli oči a čekali, jestli náhodou nepřijde nějaký sen s pokračováním příběhu těch malých trpaslíčků...

Jak si kdo ustele, tak si i lehne

Druhý díl vyprávění o cestě skřítků z lesa mezi lidmi, o strachu a nadšení, o čepičkách a o tom, že když se pohádky vypráví, je možné i to, co možné nebylo. Teď se trpaslíci v lidském světě spolu opět sejdou, ale nejen spolu.

„No tak, nehádejte se,“ napomínal děti tatínek cestou do postele. Jenže děti se musely hádat. Každý měl svou představu, jak to bude s trpaslíky dál, a žádný nechtěl, aby to bylo jinak. Hoch myslel, že se ti tři mezi lidmi nakonec nějak sešli a rozhodli se, že si postaví dům. Nebo tři domy, každý jiný, aby byli všichni spokojení. Děvčátko ale chtělo, aby se vrátili do lesa, aby šli a šli a šli, aby se při tom vůbec nehádali a najednou aby našli díru, ve které jsou schovaní jejich kamarádi, co se báli. A aby měli všichni radost, že jsou zase spolu.

„Proč by se hned vraceli do lesa, když tam je nuda?“ vrtěl chlapec hlavou.

„Protože tam přece mají kamarády, ne?!“ zlobila se holčička.

„Mohli jít taky,“ namítal hoch. „Když nechtěli, tak ať jsou tam.“

S tím však holčička rozhodně nesouhlasila, a říkala, že nemohli, protože měli strach. „Mohli!“ odporoval kluk. „Nemohli! Kdyby mohli,

tak by šli. Jenže se báli,“ vysvětlovala holčička. „Mohli, ale nechtělo se jim,“ namítal hoch. „Nemohli!“ – „Ale jo.“ – „A ne a ne a ne!“ dohadovali se, až je tatínek musel napomenout. Dokonce třikrát, než přestali a každý na své půlce postele čekal, co vymyslí tatínek. A tatínek vymyslel tohle:

Vesnicí foukal vítr. Tak silný, že to hvízdalo, jako když kluci pískají na prsty. *Hvíííízd!* Fičelo dlouze a pronikavě, až z toho šel po zádech mráz. A znovu. A ještě jednou. *Hvíííízd!* Tak hlasitě, že to snad ani vítr nemohl být. A opravdu. Nebyl to vítr, byli to kluci. Pískali na prsty, jelikož se svolávali.

Musíme ho čapnout. Makejte! Pokřikovali na sebe, když se ztratil. *Támhle je! Honem! Běž tam, já makám tudy,* domlouvali se, když ho zahlédli mezi keři. Jenže on hbitě zmizel i teď. Znovu tedy pátrali, kde se objeví. Marně. Už se neukázal.

Měli jsme ho sejmout, vztekali se.

A co to bylo? Zajímali se ti, kteří přišli později.

Asi nějakej pes, mysleli ti, co ho spatřili jen mihnout.

Pes v hadrech, jo? Ušklíbl se jeden, co ho viděl dřív.

Moje teta taky dává svému čoklovi svetr, ozval se jiný.

Tenhle měl modrou čepici! Zvedl ten jeden důležitě obočí. Protože pes v modré čepici, to je přece absolutní nesmysl.

No a?! Smál se ten jiný. Moje teta by mu klidně dala kulicha, kdyby ji to napadlo.

Kluk, co pískal nejvíc, protože ho viděl první, měl ale jasno: *To byl trpaslík! Vykládal rozčileně. Já ho načapal u nás za barákem. Jako normální člověk, akorát byl strašně mrňavej.*

Kecáš, bylo slyšet odpověď. Ale nic víc, jak se vzdalovali.

Tedy víc už neslyšel ten, koho chytali. Krčil se pod mostem a v rukách ždímal svoji modrou čepici, které visela zplihle k zemi, úplně bez síly. *Jako já, povzdechl si. Ani ji nechtěl vrátit na hlavu. Styděl se, že je smutný, a byl smutný, že se stydí. Dřepěl sklesle na bobku, když vtom – jako by mu cosi padlo na záda. Ohlédl se – a spatřil stín! Kdosi za ním stál. Nebo cosi? Cosi nebezpečného!? Vymrštil se na nohy, připraven k útěku. Ale nebylo třeba utíkat.*